

rømmet, at det er Smaating og til Dels Skønssager. Dette, om man vil gøre Kl. 4 eller Kl. 6 til det afgørende Tidspunkt, er et Spørgsmaal, som ikke er af stor Vigtighed, og som er en ren Skønssag, og ligeledes maa det samme siges om Bestemmelsen i Vædringsforslaget under Nr. 15, nemlig om særegne Regler, om færre Liggedage for de smaa Skibe. Der er imidlertid en Betragtning, som jeg dog vil tillade mig at minde om til Fordel for Flertallets Standpunkt imod Mindretallets, og det er den, at netop i et Forhold som dette tror jeg, det er af stor Vigtighed, at Reglen er ens i de 3 nordiske Lande, thi det er netop af den Slags Ting, hvor der let vil opstaa Banse-ligheder og Stuffer, naar en dansk Skipper kommer til Sverige eller Norge, og omvendt naar en svensk eller norsk Skipper kommer til Danmark og saa forefinder andre Regler end dem, han har hjemme. Jeg tror, at er der noget Punkt, paa hvilket det er af Vigtighed at have Lighed i Lovene i de tre Lande — for saa vidt man overhovedet mener, at Lighed mellem Lovene i de 3 Lande er af Betydning — da er det i saadanne Tilfælde som dette, thi det er netop disse Smaating, som ere generende for de paagældende Skipper og andre Lægsfolk, at man skal forefinde en anden Ret et andet Sted. Afset fra dette Hensyn erkender jeg ellers, at det er Spørgsmaal af mindre Vigtighed og Spørgsmaal, der bero paa et rent Skøn, saaledes at der for saa vidt maaste ikke var saa stærk Grund til at modsætte sig disse Vædringer. Men jeg anser det for netop at høre til de Punkter, hvor det har størst Betydning at have de samme Regler i de 3 Lande. Jeg kan saaledes anbefale det ærede Ting at vedtage alle de Forslag, som ere stillede af det ærede Udvalg, men i alt Fald paa dette Stadium at stemme imod de Forslag, der ere stillede af Mindretallet.

Formanden (Høgsbro): Forslagsstillerne have meddelt mig, at de tage Vædringsforslagene under Nr. 14 og 15 til-

ninger om dette Forslag. I sin Modstand mod dette Vædringsforslag udtalte den højtærede Minister sig i dette Øjeblik saaledes: Her staa vi over for et Forhold, hvor de, som ikke ville arbejde ved Losning og Ladning, kunne lade det være. Ja jeg takker ikke den ærede Minister for denne Oplysning, det tror jeg, vi alle sammen i Forvejen vidste, og jeg kunde have Øyst til at spørge den ærede Minister: hvor gives der Forhold i det almindelige Arbejde, hvor Arbejderen ikke har Lov til at lade være at paatage sig Arbejde, som han ikke har Øyst til? Det Arbejde, den ærede Minister her har omtalt, er slet ikke forstelligt fra andet Arbejde. Hvis en Fabriksarbejder eller en Fabriksarbejderste ikke vil arbejde i en Syrefabrik, hvor de vide, at de absolut ville sætte deres Sundhed og Liv paa Spil inden kort Tid, saa have de naturligvis Lov til at lade det være. Selvsølgelig have ogsaa Sømand Lov til at lade være at arbejde under Forhold, som ere ubehagelige for dem. Men der er noget, der ligger bag ved. Hvorfor have de ikke Lov til at lade være? Jo, fordi de skulle leve selv og ernære deres Familie. Men det er noget, den ærede Minister i det hele taget mener, ikke kommer Sagen ved. Jo, det kommer Sagen ved, thi de paagældende kunne ikke undlade at tage imod dette Arbejde, da de ikke ere sikre paa at faa noget andet, hvorved de kunne eksistere med Familie. Jeg vil gøre den ærede Minister opmærksom paa, at netop paa de Ruter, der her er Tale om, det forenede Dampskibsselskabs Ruter — og det er jo dem, det hovedsagelig drejer sig om her — ere Forholdene baade paa kortere og længere Ruter, som dette Dampskibsselskab har inden for sit Omraade, saadanne, at det navnlig er de Arbejdere, som sætte Pris paa at komme oftere hjem, de gifte, altsaa de mere afhængige Arbejdere, som hovedsagelig netop tage Høre paa disse Skibe og Ruter, og dem er det, man netop ved at stemme imod dette Vædringsforslag vil berøbe den Ret, de i 25 Aar have haft til at faa Ekstrabetaling